

Глава 1

ЧАРЛИ

Трясък. Книги падат върху нашарения с петна линолеум на пода. Завъртат се, плъзгат се на няколко метра и спират пред краката ми. *Моите* крака. Не разпознавам черните сандали, нито лакираните с червен лак нокти, но те се движат по моя заповед, значи трябва да са мои. *Нали така?*

Звъни звънец. Пронизително.

Подскачам, сърцето ми препуска. Погледът ми се стрелка от ляво надясно, докато оглеждам обстановката, опитвайки се да не се издам.

Какъв беше този звънец?

Къде съм?

В стаята със смях и шумни разговори нахлуват хлапета с раници на гърба. *Училищен звънец*. Те се плъзгат зад чиновете, подвиквайки си един на друг. С крайчеца на окото забелязвам някакво движение в краката си и трепвам от изумление. Някой се навежда, за да събере книгите от пода; момиче със зачервено лице, с очила. Преди да се изправи, тя ме поглежда, сякаш уплашено, а после бързо се отдалечава. Учениците се смеят. Озъртам се, мислейки, че се смеят на мен, но те зяпат момичето с очилата.

– Чарли! – вика някой. – Не видя ли това? – А после: – Чарли... какво ти става... хей...?

Сърцето ми тупти бързо, толкова бързо.

Къде се намирам? Защо не мога да си спомня?

– Чарли! – съска друг. Извърщам глава.

Кой е Чарли? Кой от всички е Чарли?

Има толкова много хлапета; русокоси, разрошени, кестеняви, с очила, без очила...

В стаята влиза мъж с куфарче. Остава го на катедрата.

Учителят. Аз съм в класна стая. Чудя се дали е гимназия, или колеж.

Рязко се изправям. Намирам се на грешно място. Всички седят, но аз ставам... и вървя.

– Накъде сте се запътили, госпожице Уинуд? – Учителят ме поглежда над рамките на очилата, докато се рови в купчина хартии. После ги тръсва върху катедрата с такава сила, че подскачам. Сигурно аз съм госпожица Уинуд.

– Краката ѝ са изтръпнали! – крещи някой от учениците. Останалите се кискат приглушено. Усещам как по гръбнака и ръцете ми сякаш плъзва цял мравуняк. Те ми се присмиват, а аз нямам никакво понятие кои са всичките тези хора.

– Млъквай, Майкъл! – извисява се момичешки глас.

– Не знам – отвръщам, чувайки гласа си за пръв път. Прекалено е писклив. Прокашлям се и отново опитвам: – Не знам. Не трябва да съм тук.

Смехът се усилва. Плъзвам поглед по плакатите на стената, лица на президенти с дати под тях. *Час по история? Гимназията.*

Мъжът – учителят – килва глава настрани, сякаш съм изтърсила най-голямата глупост.

– И къде другаде би трябвало да се намирате в деня на контролното?

– Аз... аз не знам.

– Седнете – нарежда той. И без това не знам къде щях да отида, ако бях излязла. Обръщам се, за да се върна на мястото си. Момичето с очилата вдига поглед, когато минавам покрай него, но бързо го отмества.

Щом сядам, учителят започва да раздава листове. Минава между чиновете и с равен глас каканиже какъв процент от крайната оценка ще има това контролно. Когато приближава до моя чин, спира, а между веждите му се появява дълбока бръчка.

– Не знам какво се опитвате да постигнете. – Слага върха на дебелия си показалец върху чина ми. – Обаче каквото и да е, ми писна. Още един подобен номер и ще ви изпратя при директора. – Шляпва пред мен теста и преминава към следващия ученик.

Аз не кимвам, изобщо не реагирам. Опитвам се да реша какво да правя. Да заявя пред всички, че нямам никаква представа коя съм и къде съм, или да го дръпна настрана и тихо да му го призная. Той каза, че повече няма да търпи никакви номера. Свеждам поглед към листа пред мен. Останалите вече са наведени над тестовете си и яростно драскат с моливите.

Четвърти час

ИСТОРИЯ

Господин Дълкот

Отдолу има място за името. Предполага се, че трябва да напиша името си, но аз не знам как се казвам. Той ме нарече *госпожица Уинуд*.

Защо не помня собственото си име?

Или *къде* съм?

Или *коя* съм?

Всички са свели глави над листовете си освен мен. И така седя и се вирам право пред себе си. Господин Дълкот ме гледа сърдито от катедрата. Колкото повече седя, толкова по-червено става лицето му.

Времето минава, но моят свят е спрял. Накрая господин Дълкот става и устата му се отваря, за да ми каже нещо, когато звънецът зазвънява.

– Когато излизате, оставете листовете си на катедрата – казва той, без да откъсва поглед от мен.

Останалите ученици бързо се изнизват през вратата. Ставам и ги последвам, защото не знам какво друго да направя. Погледът ми е забит в пода, но усещам гнева на учителя. Не разбирам защо ми е толкова ядосан. Вече съм в коридора, ограден от двете страни с редици сини шкафчета.

– Чарли! – вика някой. – Чарли, почакай! – След секунда някой ме хваща под ръка. Очаквам да видя момичето с очилата;

не знам защо. Не е тя. Но сега знам, че аз съм Чарли. *Чарли Уинуд*. – Забрави си чантата – казва непознатата и ми подава бяла раница.

Вземам я, чудейки се дали вътре има портмоне с шофьорска книжка. Тя продължава да ме държи под ръка, докато вървим. По-ниска е от мен, с дълга тъмна коса и блестящи кафяви очи, които заемат половината от лицето ѝ. Момичето е зашеметяващо красиво.

– Защо се държи толкова странно в час? – пита тя. – Събори учебниците на Скаридата на пода, а сетне изключи.

Долавям уханието на парфюма ѝ; познат и прекалено сладникав, като аромат на милиони цветя, съревноваващи се за внимание. Спомням си момичето с очилата, изражението на лицето му, когато се наведе, за да събере книгите си. Ако съм го направила, защо не си спомням?

– Аз...

– Време е за обяд, защо вървиш натам?

Тя ме повлича надолу по друг коридор покрай гълапа от ученици. Те всички ме гледат... сякаш крадешком. Питам се дали ме познават и защо *аз* не се познавам. Не разбирам защо не казвам истината на спътницата си или на господин Дълкот, защо не сграбчвам някой случайно минаващ и не признавам, че нямам представа коя съм, нито къде се намирам. В мига, в който започвам сериозно да обмислям тази идея, ние минаваме през двойните врати на столовата. Шум и цветове; тела с уникални миризми, ярки флуоресцентни лампи, които карат всички да изглеждат грозни. *О, боже*. Стискам тениската си в юмруци.

Момичето, което върви под ръка с мен, продължава да бърби. Андрю това, Марси онова. Тя харесва Андрю и мрази Марси. Не познавам никого от тях. Спътницата ми ме води към опашката за храна. Вземаме салата и диетична кола. После плъзваме таблите си на една маса. Там вече седят четири момчета и две момичета. Осъзнавам, че заедно образуваме група с равен брой момичета и момчета. На всяко момиче се пада по едно момче. Всички ме гледат с очакване, сякаш трябва да кажа нещо, да направя нещо. Единственото свободно място е до тъмнокосо момче. Сядам бавно и слагам двете си ръце върху масата. Той ми хвърля кос поглед, сетне се навежда над

таблата си с храна. Забелязвам ситни капчици пот на челото му, точно под косата.

– Двамата понякога сте толкова странни – обявява русото момиче насреща ми. Мести поглед от мен към моя съсед. Той вдига очи от макароните си и аз осъзнавам, че просто рови из чинията си. Не е изял нито хапка въпреки зетия си вид. Гледа ме и аз го гледам, после и двамата насочваме погледи към русото момиче.

– Случило ли се е нещо, което трябва да знаем? – пита то.

– Не – отговаряме ние в хор.

Той е моето гадже. Разбирам го от начина, по който останалите се отнасят с нас. Внезапно той се ухилва широко, разкривайки блестящите си бели зъби, и ме прегръща през раменете.

– Всичко между нас е наред – казва и леко стисва ръката ми.

Машинално се напругам, но когато виждам шестте чифта очи вперени в нас, се включвам в играта. Плашещо е да не знаеш кой си – още по-страшно е да не разбереш всичко погрешно. Сега вече действително съм изплашена. Всичко стигна твърде далече. Ако кажа нещо, ще изглеждам... *луда*. Проявата му на привързаност, изглежда, успокоява всички. Всички освен... него. Останалите продължават разговора, но всичките им думи се сливат в едно: футбол, купон, отново футбол. Момчето до мен се смее и поддържа разговора, без да сваля ръка от раменете ми. Те го наричат Сайлъс. Мен – Чарли. Тъмнокосото момиче с големите очи е Аника. Заради шума не запомням останалите имена.

Обядът най-после приключва и всички ставаме. Аз вървя до Сайлъс или по-скоро той върви редом с мен. Нямам представа къде отиваме. Аника крачи от другата ми страна, преплита ръка с моята и бърбори за тренировката на мажоретките. Това момиче ме кара да се чувствам клаустрофобично. Когато стигаме до мястото, където коридорът се разклонява, аз се навеждам и шепна в ухото ѝ:

– Може ли да ме изпратиш до следващия час?

Лицето ѝ става сериозно. Тя се отделя от мен, за да каже нещо на гаджето си, после отново ме улавя под ръка.

Извърщам се към Сайлъс.

– Аника ще ме изпрати до следващия час.

– Добре – отвръща той. Изглежда облекчен. – Ще се ви-

дим... по-късно. – С тези думи се запътва в противоположна посока.

Щом се скрива от поглед, Аника се обръща към мен.

– Къде отива той?

Свивам рамене.

– В час.

Тя клати глава, сякаш е озадачена.

– Не ви разбирам, хора. Един ден не можете да се отлепите един от друг, а на следващия се държите така, като че ли не можете да понасяте да сте в една и съща стая. Ти действително трябва да вземеш решение за него, Чарли.

Спира пред една врата.

– Това е моя... – казвам, за да видя дали момичето ще възрази. Не го прави.

– Обади ми се по-късно – заявява Аника. – Искам да ми разкажеш всичко за снощи.

Кимвам. Когато тя изчезва сред морето от лица, аз пристъпвам в класната стая. Не знам къде да седна, затова, без да бързам, се отправям към последната редица чинове и сядам на мястото до прозореца. Подранила съм, затова отварям ранницата. Вътре между две тетрадки има портмоне и несесер за гримове. Вадя го, отварям го и откривам шофьорска книжка със снимка на усмихнато тъмнокосо момиче. *Аз.*

ШАРЛИЗ МАРГАРЕТ УИНУД.

2417 ХОЛКОРТ УЕЙ,

НЮ ОРЛИЪНС, ЛУИЗИАНА.

Аз съм на седемнайсет. Рожденият ми ден е на двайсет и първи март. Живея в Луизиана. Изучавам снимката в горния ляв ъгъл и не разпознавам лицето. То е моето лице, но аз никога не съм го виждала. Аз съм... *хубавичка*. И имам само двайсет и осем долара.

Чиновете постепенно се запълват. Мястото до мен остава празно, все едно всички останали се страхуват да го заемат. Аз съм в час по испански. Учителката е привлекателна и млада; казва се госпожа Кардона. За разлика от много други, тя не ме гледа с неприязън. Започваме с времената.

Аз нямам минало.

Аз нямам минало.

След пет минути вратата на класната стая се отваря. Влиза Сайлъс, очите му са сведени. Предполагам, че е тук, за да ми каже нещо или да донесе нещо. Вътрешно се стягам, готова да се преструвам, но госпожа Кардона се шегува за закъснението му. Той заема единственото свободно място до мен и се взира право напред. Аз се вторачвам в него. Не спирам да го зяпам, докато той най-накрая извърща глава към мен и ме поглежда. По слепоочието му се стича тънка струйка пот.

Очите му са широко отворени.

Широко отворени... *също като моите.*

Глава 2

САЙЛЪС

Три часа. Изминаха почти три часа, а умът ми все още е в мъгла. Не, не е мъгла. Дори не е гъста мъгла. Имам чувството, че бродя из стая, потънала в непрогледен мрак, опитвайки се да намеря електрическият ключ.

– Добре ли си? – пита Чарли. Взирах се в нея няколко секунди, опитвайки се да открия нещо що-годе познато в лице, което очевидно би трябвало да ми е *много* познато.

Нищо.

Тя свежда глава и гъстата ѝ черна коса пада като завеса между нас. Искане ми се да я огледам по-добре. Имам нужда да се заловя за нещо, нещо познато. Да се досетя за бенка или луничка по лицето ѝ, преди да ги видя, защото се нуждаех поне от *нещо* разпознаваемо. Готов съм да се вкопча във всяка нейна частичка, която може да ме убеди, че не губя разсъдък си.

Накрая тя вдига ръка и затъква косата зад ухото си. После се взира в мен с две големи и напълно непознати очи. Бръчицата между веждите ѝ се задълбочава и момичето започва да гризе върха на палеца си.

Непознатата явно е разтревожена за мен. Или може би за нас.

Нас.

Ще ми се да я попитам дали знае какво може да се е случило с мен, но не искам да я изплаша. Как да ѝ обясня, че не я познавам? Как да обясня това на *кого* и *да* било? Прекарах последните три часа, опитвайки се да се държа естествено.

Отначало бях убеден, че съм взел някакъв забранен препарат, заради който имам краткотрайна загуба на паметта, но случващото се с мен е различно от временното умопомрачение. Различно е от това да си надрусан или пиан и аз нямам ни най-малка представа откъде го знам. Не помня нищо, което е било до преди тези три часа.

– Хей. – Чарли протяга ръка, сякаш се кани да ме докосне, но после припряно я отдръпва. – Добре ли си?

Изтривам с края на ръкава потта от челото си. Когато момичето отново ме поглежда, виждам загрижеността в очите ѝ. Насилвам устните си да изобразят някакво подобие на усмивка.

– Добре съм – мърморя. – Просто дълга нощ.

Веднага щом го изричам, вътрешно се свивам. Нямам никаква идея що за нощ съм имал. Ако това момиче насреща ми действително е моето гадже, тогава подобни думи вероятно не са много успокояващи.

Съзирам леко потрепване в погледа ѝ и тя накланя глава.

– Защо е била дълга нощ?

Мамка му.

– Сайлъс! – Гласът се разнася от предната част на стаята. Поглеждам натам. – Никакви разговори – нарежда учителката.

Тя продължава урока, без да я е грижа за реакцията ми на забележката ѝ. Хвърлям бърз поглед към Чарли и тутакси го свеждам надолу. Прокарвам пръсти по имената, изрязани върху дървото. Чарли продължава да се взира в мен, но аз не вдигам глава към нея. Обръщам длан и плъзвам два пръста по мазолите върху нея.

Работя ли? Изкарвам си прехраната, като кося хорските морави?

А може би са от футбола. По време на обяда реших да се възползвам от момента, за да изуча внимателно хората около мен. Узнах, че следобед имам тренировка по футбол. Нямам представа кога и къде, но някак си съумях да преживея последните няколко часа, без да знам кога или къде трябва да бъда. Може в момента да нямам никакви спомени, но се оказва, че много ме бива в преструването. Може би *прекалено* много.

Обръщам другата си ръка и откривам същите мазоли върху дланта.

Може би живея във ферма.

Не. Не живея.

Понятие нямам откъде ми е известно, но дори без да мога да си припомня каквото и да било, изглежда, притежавам мигновено усещане за това кои от моите предположения са верни и кои не са. Възможно е да е просто метод на изключването, а не интуиция или спомен. Например не смятам, че някой, който живее във ферма, би носил дрехи като моите. Хубави дрехи. *Модни?* Съдейки по обувките, ако някой ме попита дали имам богати родители, бих отвърнал: „Да, имам“. И не знам откъде идва тази увереност, защото не помня родителите си.

Не знам къде живея, с кого, дали приличам повече на майка си, или на баща си.

Дори не знам как изглеждам.

Рязко ставам, като при това шумно отмествам чина с няколко сантиметра. Всички в класа се извърщат към мен, с изключение на Чарли, защото тя и без това не е спряла да ме гледа втрънено, откакто седнах. В очите ѝ няма нито любопитство, нито доброта.

Само обвинение.

Учителката ме пронизва с поглед, но изобщо не изглежда изненадана, че всички са насочили вниманието си към мен. Просто стои безучастно, очаквайки да обявя причината за внезапното нарушение на реда в час.

Преглъщам.

– Тоалетната. – Устните ми са като залепнали. Устата ми е пресъхнала. В главата ми цари пълен хаос. Не чакам за разрешение и се отправям към изхода. Докато минавам през вратата, усещам как всички се взират в мен.

Завивам надясно и стигам до края на коридора, без да открива тоалетната. Връщам се назад, подминавам вратата на класната стая и продължавам. Зад ъгъла се натъквам на тоалетната. Бутам вратата, надявайки се на няколко минути уединение, но пред писоара някой стои с гръб към мен. Извърщам се към мивката, но не поглеждам в огледалото. Взирам се в мивката, стискайки здраво ръбовете от двете страни. Вдишвам дълбоко.

Ако се погледна, моето отражение може да отключи паметта ми или да извика макар и малък спомен. Нещо. *Каквото и да е.*

Момчето, което преди секунди стоеше пред писоара, сега се намира до мен, облегнато на мивката със скръстени пред гърдите ръце. Когато вдигам очи към него, забелязвам гневния му поглед. Косата му е толкова светла, че изглежда почти бяла. А кожата му е толкова бледа, че ми напомня на медуза. Почти прозрачна.

Мога да си спомня как изглежда медузата, но нямам никаква представа какво ще открия, когато се погледна в огледалото?

– Изглеждаш ужасно, Наш – самодоволно се подхилва той.
Наш?

Всички останали ме наричат Сайлъс. Наш сигурно трябва да е фамилията ми. Щях да проверя в портфейла, но в джоба ми нямаше такъв. Само пачка банкноти. Портфейлът беше едно от първите неща, които потърсих, след... ами, след като това се случи.

– Не се чувствам много добре – ръмжа в отговор.

Той мълчи няколко секунди. Просто продължава да се взира в мен със същото изражение, с което ме зяпаше Чарли в класната стая, но с по-малко загриженост и доста повече задоволство. Типът отново се подхилва и се отгласква от мивката. Дори изправен, пак е с няколко сантиметра по-нисък от мен. Прави няколко крачки към мен и съдейки по погледа му, изобщо не приближава от грижа за здравето ми.

– Все още не сме уредили въпроса от петък вечер – казва той. – Затова ли си тук? – Ноздрите му се издуват, докато говори, а отпуснатите покрай тялото му ръце два пъти се свиват в юмруци и се отпускат.

Две секунди вода мислен спор със себе си, отлично разбирайки, че ако се отдръпна, ще изглеждам като страхливец. В същото време разбирам, че ако пристъпя напред, ще му отпраща предизвикателство за нещо, с което в момента не желая да се разправам. Очевидно той има някакви проблеми с мен и каквото и да съм направил в петък, яко го е вбесило.

Решавам да направя компромис и изобщо да не реагирам.
Придавам си ненукистко изражение.

После нехайно отмествам поглед към мивката и завъртам единия кран, докато не потича вода.

– Ще се разберем на игрището – изричам и тутакси ми се

иска да си взема думите обратно. Не ми хрумна, че той може дори да не играе футбол. Моето предположение се основава на телосложението му, но ако е погрешно, забележката ми би имала никакъв смисъл. Затаявам дъх и го чакам да ме поправи или да ме предизвика незабавно да се изясним.

Нищо от това не се случва.

Той се вира още няколко секунди в огледалото, после се отправя към вратата, като пътьом нарочно се блъсва в мен. Подлагам свити длани под водната струя и отпивам голяма глътка. Избърсвам уста с опакото на ръката си и вдигам поглед. Към себе си.

Към Сайлс Наш.

Що за име изобщо е това?

Вирам се равнодушно в непознатия чифт тъмни очи. Имам чувството, че насреща ми са две очи, които никога преди не съм виждал, въпреки че повече от сигурно съм гледал тези очи всеки ден, отколкото съм пораснал достатъчно, за да се гледам в огледалото.

Човекът от отражението ми е точно толкова познат, както и момичето, което – по думите на някакъв тип на име Андрю – „оправям“ вече две години.

Човекът от отражението ми е толкова познат, колкото всеки аспект от живота ми.

Което означава, че изобщо не ми е познат.

– Кой си ти? – прошепвам му.

Вратата на тоалетната бавно се отваря и погледът ми се отмества от отражението ми в огледалото към нея. Появява се някаква ръка, стиснала ръба. Разпознавам лъскавия червен лак върху ноктите. Момичето, което „оправям“ повече от две години.

– Сайлс?

Когато тя надзърта, аз се изправям и се извърщам към вратата. Погледите ни се срещат само за две секунди. После тя отклонява своя и оглежда тоалетната.

– Само аз съм – уточнявам.

Момичето кимва, прекрачва прага и пристъпва вътре, макар и доста колебливо. Искане ми се да знаех как да я уверя, че всичко е наред, за да не събудя подозренията ѝ. Освен това ми се ще да я помнех или поне нещо за нашата връзка, защото ис-

кам да ѝ разкажа. *Нужно* ми е да ѝ разкажа. Нужно ми е някой, който знае, за да мога да задавам въпроси.

Но как едно момче да каже на своето момиче, че няма никаква представа коя е тя? Нито кой е самият той?

Просто не ѝ казва. Преструва се, както го прави с всички останали.

Изведнъж стотици незададени въпроси нахлуват в очите ѝ и аз мигом се изпълвам с желанието да избегна всичките.

– Всичко е наред, Чарли. – Усмиввам ѝ се, защото ми се струва, че така е редно. – Просто ми е малко кофти. Върни се в час.

Тя не помръдва.

Не се усмивва.

Стои неподвижно, пренебрегвайки думите ми. Напомня ми за едно от онези животни на пружина, които децата яздят на детската площадка. Ти ги натискаш надолу, но те тутакси отскачат обратно. Струва ми се, че ако някой я бутне по раменете, тя ще се наклони назад, без да отмества крака, а после ще се върне в първоначалното си положение.

Не помня как се наричаха тези неща, но мислено отбелязвам, че някак си ги спомням. През последните три часа направих много подобни умствени забележки.

Аз съм ученик от дванайсети клас.

Казвам се Сайлъс.

Наши навярно е фамилията ми.

Играя футбол.

Знам как изглежда медузата.

Чарли накланя глава и ъгълчето на устата ѝ леко потръпва. Устните ѝ се разтварят и за миг чувам единствено нервното ѝ дишане. Когато тя най-после изрича думите, ми се ще да се скрия от тях. Искам да я помоля да затвори очи и да преброи до двайсет, за да успее да избягам достатъчно надалече и да не чуя въпроса ѝ.

– Каква е фамилията ми, Сайлъс?

Гласът ѝ е като дим. Мек, тънък и изпаряващ се.

Не мога да кажа дали тя притежава изключителна интуиция, или аз ужасно неумело прикривам факта, че нищо не знам. За миг се замислям дали да ѝ споделя истината или не. Ако ѝ кажа и тя ми повярва, може би ще успее да отговори на много от

въпросите, които ме измъчват. Но ако ѝ кажа и тя *не* ми повярва...

– Бейби – подхващам с нехаен смях. *Бейби ли я наричам?* –
Що за въпрос е това?

Тя повдига крака си, който мислех, че се е сраснал с пода, и прави крачка напред. После още една. Продължава да се приближава, докато не се озовава само на крачка от мен; достатъчно близо, за да усетя аромата ѝ.

Лилии.

Това момиче ухае на лилии и аз не проумявам как така помня уханието на лилиите, а не си спомням човека, който стои пред мен и ухае на лилии.

Очите ѝ нито за секунда не се откъсват от моите.

– Сайлс – изрича тя, – каква е фамилията ми?

Челюстта ми се раздвижва напред-назад, а сетне отново се извърщам към мивката. Навеждам се и я хващам здраво с двете си ръце. Бавно повдигам глава, докато не срещам погледа на Чарли в огледалото.

– Твоята фамилия? – Устата ми отново е пресъхнала и гласът ми звучи хрипливо.

Тя чака.

Отмествам поглед от нея и отново се втрещвам в очите на непознатото момче в огледалото.

– Аз... аз не помня.

Отражението ѝ изчезва, последвано от силно плясване. Напомня ми на звука на пазара Пайкс, когато продавачите хвърлят рибата и я улавят във восъчна хартия.

Пляс!

Извърщам се и установявам, че тя лежи на облицования с плочки под със затворени очи и разпънати ръце. Тутакси приляквам и повдигам главата ѝ, но едва вдигнал я на няколко сантиметра от пода, клепачите ѝ започват да потрепват.

– Чарли?

Тя рязко поема въздух и сяда. После се изскубва от ръцете ми и ме отблъсква, сякаш се страхува. Обаче аз продължавам да стоя близо до нея, в случай че се опита да стане, но тя не го прави. Остава да седи на пода, притиснала длани към плочките.

– Ти припадна – съобщавам ѝ.

– Знам – мръщи се насреща ми Чарли.

Аз мълча. Навярно би трябвало да съм наясно какво означават всичките изражения на лицето ѝ, но не съм. Не знам дали е изплашена, сърдита, или...

– Объркана съм – проронва тя и клати глава. – Аз... можеш ли... – Замълчава, а сетне се опитва да стане. Аз се изправям заедно с нея, но виждам, че това не ѝ харесва, съдейки по сърдития поглед, който мята към леко повдигнатите ми ръце, готови да я подхванат, ако отново припадне.

Чарли се отдалечава на две крачки от мен и с една ръка обгръща гърдите си. Вдига другата и започва отново да дъвче палеца си. Изучава ме мълчаливо за миг, после вади палеца от устата си и свива дланта си в юмрук.

– Ти не знаеше, че след обяда имаме общ час. – В гласа ѝ звучи осъдителна нотка. – И не знаеш моята фамилия.

Клатя глава, признавайки двата неоспорими факта.

– Какво си спомняш? – пита тя.

Чарли е изплашена. Нервна. Подозрителна. Нашите емоции си приличат и в този миг прозрението ме осенява.

Тя може да изглежда непозната. Аз може изглеждам непознат. Но нашите действия – нашето поведение – са напълно еднакви.

– Какво си спомням? – повтарям въпроса ѝ в опит да спечеля още няколко секунди, за да намеря потвърждение на подозренията ми.

Тя чака моя отговор.

– История – отвърщам, напъвайки се да си припомня всичко, което мога. – Книги. Видях как едно момиче изгърва книгите си. – Стисвам с ръка врата си.

– О, господи! – Чарли прави бърза крачка към мен. – Това... това е първото, което аз помня.

Сърцето ми се качва в гърлото.

Тя започва да клати глава.

– Това не ми харесва. Няма смисъл. – Отново изглежда спокойна – по-спокойна от мен. Гласът ѝ е уверен. Единственият страх, който съзирам, е в очите ѝ. Импулсивно я притеглям към себе си, но мисля, че е повече заради собственото ми облекчение, отколкото да успокоя нея. Тя не се отдръпва и за секунда се чудя дали това е нещо нормално за нас. Питам се дали сме влюбени.

Прегръщам я по-силно, докато не усещам как тя се напържа.

– Трябва да разберем какво става – заявява Чарли, отдалечавайки се от мен.

Първият ми порив е да ѝ кажа, че всичко ще бъде наред, че аз всичко ще разбера. Обзема ме непреодолимото желание да я защита – само дето нямам понятие как да направя това, след като и двамата се сблъскваме с една и съща действителност.

Звънецът звъни, известявайки края на часа по испански. След секунди навярно вратата на тоалетната ще се отвори. Ще се затръшват вратите на шкафчетата. Налага се да узнаем кой е следващият ни час. Хващам ръката на Чарли и я дръпвам зад себе си, когато отварям вратата на тоалетната.

– Къде отиваме? – пита тя.

Поглеждам към нея над рамото си и свивам рамене.

– Нямам никаква идея. Просто искам да си тръгна.